

§ 1. Przekazuje się Ministrowi Zdrowia Publicznego uprawnienia administracyjno-wykonawcze b. Sejmu Galicyjskiego i uprawnienia b. Wydziału krajowego, wynikające z ustawy z dnia 28 lipca 1897 (Dz. Ust. Kr. № 47) zarządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych, obowiązującej w Królestwie Galicji i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskim oraz z ustawy z dnia 6 stycznia 1875 (Dz. Ust. Kr. № 7) o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich chorych w szpitalach publicznych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Zdrowia Publicznego:
w z. *Chodźko*

98.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 1 lutego 1922 roku

o zniesieniu niektórych ograniczeń gospodarki mięsem w b. dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64, poz. 385) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyła się art. 6 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 25 maja 1920 r. w przedmiocie gospodarki mięsnej (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 29, poz. 254), oraz art. 4 rozporządzenia dodatkowego z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 38, poz. 345) do rozporządzenia z dnia 25 maja 1920 (Dz. Urz. № 29, str. 599) w przedmiocie gospodarki mięsnej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki

99.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 15 stycznia 1922 r.

w sprawie zmiany w przepisach o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania, oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów, oraz ustalenia taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu—zarządza się co następuje:

§ 1. W pozycji 3 listy kolejności ładunków zamieszczonej w § 1 rozporządzenia z dnia 22 października 1921 r. w sprawie przepisów o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności (Dz. U. R. P. 1921 r. № 86, poz. 630) wykreśla się wyrazy: „A. Za listami przewozowymi Komitetu Węglowego... nadawane przez kopalnie; b) koks i brykiety. B. Za zwykłymi listami przewozowymi: „po wyrazach zaś: „a) węgiel kamienny i brunatny” włącza się wyrazy: „koks i brykiety węglowe”; wskutek czego punkty a), b), c), d) wykreślonej pozycji B. otrzymują kolejne oznaczenie: b), c), d), e).

W pozycji 8a) teje Listy kolejności wykreśla się wyrazy: „lub Głównego Urzędu Zaopatrywania Armji (G. U. Z. A.)” po wyrazach zaś: „Spraw Wojskowych” wstawia się wyraz „lub”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kolei Żelaznych:
Sikorski

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. *Henryk Strasburger*

100.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 20 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny.

Na mocy art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej

z dn. 18 grudnia 1906 r. (Dz. U. P. r. 1907 № 5), art. 365 i 380 ros. ustawy lekarskiej (ros. Zb. Pr. t. XIII wyd. 1905 r.), art. 6 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64 poz. 385) §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej, zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele, dzierżawcy lub odpowiedzialni kierownicy aptek publicznych i domowych z prawem sprzedaży lekarstw winni ściśle stosować się do taksy aptekarskiej, wydawanej w drodze osobnych rozporządzeń i posiadać jeden jej egzemplarz.

§ 2. Cena lekarstwa, sporządzonego podług recepty oblicza się przez dodanie cen: za wydany materiał, za naczynia, stosownie do ich objętości i za przygotowanie lekarstwa, stosownie do taksy za pracę przy recepturze. Tak samo należy obliczać w razie sporządzenia lekarstwa w zmniejszonej lub zwiększonej ilości. Na receptycie należy uwidocznic ceny poszczególnych pozycji, firmę apteki i datę wydania.

§ 3. Ceny na materiały, naczynia i pracę przy recepturze ustalone taksą aptekarską są maksymalne; ceny niższe pobierać można zarówno za lekarstwa sporządzane na podstawie recepty jak i wydawane w odrębną sprzedaż, należy jednak na receptycie oznaczyć cenę podług taksy, oraz cenę faktycznie pobraną.

§ 4. Przy odrębnej sprzedaży do ceny materiału i naczynia można doliczać tylko opłatę przewidzianą przez p. 16 taksy za pracę przy recepturze.

§ 5. Najniższa cena leku wynosi 5 fen.

§ 6. Taksa uwzględnia następujące jednostki wagowe: 0,01, 0,1, 1,0, 10,0 i 100 gr. Jeżeli w taksie oznaczona jest cena tylko dla niższej jednostki wagowej, to dla uzyskania ceny wyższej jednostki wagowej należy ją pomnożyć przez 8, np. dla uzyskania ceny 10 gr. mnoży się cenę grama przez 8; dla uzyskania ceny niższej jednostki wagowej dzieli się cenę wyższej przez 8. Dla uzyskania ceny 250 gr. mnoży się cenę 100 gr. przez 2, dla uzyskania ceny 500 gr. mnoży się cenę 100 gr. przez 4.

§ 7. Za każdy decygram ponad jeden gram należy liczyć jedną dziesiątą ceny grama, za każdy gram ponad dziesięć gramów należy liczyć jedną dziesiątą ceny dziesięciu gramów, za każdy gram ponad sto gramów należy liczyć jedną setną ceny stu gramów.

§ 8. Cena pobierana za kilka decygramów nie może przewyższać ceny oznaczonej dla grama, to samo stosuje się i do innych jednostek wagowych.

§ 9. Za środki lekarskie zaordynowane w pewnej ilości kropli liczy się na 1 gram: 20 kropli olejków tłustych, nalewek, kwasów mineralnych rozcieńczonych i wogóle płynów wodnistych, oraz ciężkich olejków eterycznych; 25 kropli innych olejków eterycznych, eteru octowego, wysokoku eterowego i chloroformu; a 50 kropli czystego eteru.

§ 10. Za sproszkowanie substancji, które dają się łatwo proszkować w móżdziezu porcelanowym

np. kali bromatum, ferrum sulfuricum i t. p. nie należy pobierać opłaty, przewidzianej przez p. 8 taksy za pracę przy recepturze.

§ 11. Przy taksowaniu recept, w wypadkach przewidzianych przez art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia należy za poszczególne leki liczyć cenę, jaka wypadnie z mnożenia lub dzielenia, przyczem ułamki należy obliczać za jednostki.

W ogólnej sumie ostatnia cyfra fenigów mniejsza od 5 zaokrągla się do 0, większa od 5 do 10.

§ 12. Przy powtórnej wydaniu lekarstw ocenionych według taks poprzednich należy pobierać opłatę podług taksy obowiązującej w chwili powtórnej wydania, to samo stosuje się do lekarstw wydawanych za sygnaturami innych aptek.

§ 13. Jeżeli lekarz nie poda w receptycie szczegółowo wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zapisanej formie potrzebny jest dodatek obojętny, w receptycie niepodany, wówczas należność winna być obliczoną za rzeczywiście użytą ilość, która winna być wypisana na receptycie.

§ 14. Dla środków nie objętych taksą aptekarską należy ustalać ceny sprzedażne podług następujących norm:

- a) Jeżeli cena zakupu leku przez aptekę nie przekracza 1000 mk. za kilogram, cenę sprzedażną jednego kilograma tego leku ustala się przez doliczenie 50% do ceny zakupu; dla ustalenia ceny sprzedażnej hektogramu, uzyskaną w powyższy sposób cenę sprzedażną kilograma dzieli się przez 8; dla ustalenia ceny sprzedażnej dekagrama, dzieli się cenę uzyskaną dla hektogramu przez 8 i t. d.
- b) jeżeli cena zakupu leku przez aptekę przewyższa 1000 mk. nie przekracza jednak 10000 mk. za kilogram, cenę sprzedażną jednego hektogramu tego leku ustala się przez doliczenie 50% do ceny zakupu hektogramu; ceny niższych jednostek wagowych ustala się sposobem wskazanym w p. a);
- c) jeżeli cena zakupu leku przez aptekę przewyższa 10000 mk. za kilogram, cenę sprzedażną jednego dekagrama tego leku ustala się przez doliczenie 50% do ceny zakupu dekagrama; ceny niższych jednostek wagowych ustala się sposobem wskazanym w p. a).

§ 15. Jeżeli przy ustalaniu ceny wyższej jednostki wagowej aniżeli oznaczona w taksie, sposobem wskazanym w § 6, cena tej jednostki będzie niższa, aniżeli istotna cena zakupu z dodatkiem 50%, wolno cenę sprzedażną tej jednostki ustalić przez doliczenie 50% do ceny zakupu.

§ 16. Dla ustalenia ceny sprzedażnej wód mineralnych i wogóle artykułów niewymagających rozważania i zmiany opakowania oraz środków opatrunkowych można doliczać 50% do ceny zakupu. Cena pobierana za specyfiki farmaceutyczne nie może przekraczać ceny oznaczonej przez wytwórcę na opakowaniu specyfiku, w myśl § 9 rozporządzenia w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 87 poz. 640).

Do ceny sprzedażnej środków opatrunkowych doliczać nadto można rzeczywiście wyłożone koszty opakowania.

§ 17. Doliczanie do ceny preparatów spirytusowych, zamieszczonych w taksie, podatku konsumcyjnego pobieranego przez zarządy miejskie od spirytusu dopuszczalnym jest jedynie za zezwoleniem państwowych władz administracyjnych II instancji.

§ 18. Dołączone do 6 wydania farmakopei rosyjskiej wykazy A i B zostają uzupełnione względnie zmienione w sposób wskazany w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 19. Na obszarze byłego zaboru rosyjskiego i austriackiego artykuły oznaczone w taksie krzyżykiem + mogą być wydawane, z uwzględnieniem na obszarze b. zaboru rosyjskiego przepisów § 20, jedynie za receptami lekarzy i lekarzy weterynarii. Wyjątek stanowią: siarczan cynku, siarczan miedzi, kwas karbolowy i formalina, o ile te materiały mają być użyte nie jako lekarstwo, lecz jako środki odkażające, w którym to jednak razie przeznaczenie ma być uwidocznione na etykiecie naczynia wyraźnym napisem „do dezynfekcji”.

§ 20. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego środki lecznicze oznaczone w taksie krzyżykiem +, a objęte wykazem B dołączonym do niniejszego rozporządzenia, mogą być wydawane również za receptami felczerów.

§ 21. Lekarstwa do zewnętrznego użytku mogą być wydawane powtórnie, z wyjątkiem iniekcji podskórnych, w których skład wchodzi artykuły oznaczone w taksie krzyżykiem +.

§ 22. Lekarstwa do wewnętrznego użytku mogą być powtórnie wydawane, gdy w skład ich nie wchodzi artykuły z wykazu A, dołączonego do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem nalewek mawkowych: zwyczajnej i szafranowej (Tinctura Opii simplex i Tinctura Opii crocata) o ile one są przepisane w rozcieńczeniu nie mniejszym niż jedna część nalewki na 10 części płynu.

Ograniczenia powyższe nie mają zastosowania w przypadkach kiedy na pierwotnej receptie oznaczono, że powtórzenie jest dozwolone i w jakim okresie, oraz odstępach czasu może być dokonane.

Lekarstwa w których skład wchodzi środki oznaczone w taksie krzyżykiem + w dozie przewyższającej normę podaną w obowiązującej farmakopei, mogą być wydawane tylko za pierwotną receptą, napisaną zgodnie z wymaganiami § 24 niniejszego rozporządzenia.

§ 23. Przepisy rozporządzenia z 31 marca 1920 r. w przedmiocie sprzedaży kokainy (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 36, poz. 201) zachowują moc obowiązującą.

§ 24. Jeżeli w receptie zapisano środek oznaczony w taksie aptekarskiej krzyżykiem + w dozie przewyższającej podaną w obowiązujących farmakopeach i przytem nie słowami i bez wykrzyknika, to lekarstwo nie może być wydane bez uprzedniego porozumienia się z lekarzem.

W razie niemożności porozumienia się z lekarzem, należy wydać lek, oznaczony w taksie krzyżykiem + w takiej ilości, aby dawka dzienna nie przewyższała podanej w farmakopei.

§ 25. Lekarstwa, w których skład wchodzi środki silnie działające, objęte wykazem A, dołączonym do niniejszego rozporządzenia nie mogą być wydawane w większej ilości od zapisanej w recepcie.

§ 26. W b. dzielnicy pruskiej zachowują moc obowiązującą dotychczasowe przepisy dotyczące wydawania z aptek trucizn i artykułów gwałtownie działających.

§ 27. Lekarstwa według recept przyrządzać należy kolejno za wyjątkiem oznaczonych dopiskiem „cito-stاتم”, w którym to wypadku lekarstwo należy przyrządzić i wydać poza kolejką; w wypadkach otrucia żądane antidotum winno być wydane niezwłocznie.

§ 28. Przy wydawaniu z aptek lekarstw złożonych, które nie są uwzględnione w obowiązującej farmakopei, lub przyrządzonych według innego przepisu, aniżeli podane w farmakopei, należy na recepcie podać przepis według którego przyrządzono wydane lekarstwo.

§ 29. Za środki lecznicze i opatrunkowe wydawane na koszt instytucji państwowych i samorządowych osoby wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia winny pobierać ceny niższe, potrącając od norm ogólnie w chwili wydania tych środków obowiązujących właściwy opust.

Opust ten wynosi 15% dla lekarstw przepisanych w formie recepty i 5% dla środków leczniczych i opatrunkowych przepisanych nie w formie recepty (sprzedaż odręczna).

Zamiast ustalonego wyżej 15% opustu instytucje państwowe i samorządowe mogą korzystać tylko z 5% opustu w tych miejscowościach (osiedlach) gdzie władze, do których należą te instytucje, prowadzą własną aptekę przyrządzającą lekarstwa za receptami lekarzy.

§ 30. Wszystkie poprzednie przepisy w przedmiocie wydawania z aptek lekarstw i ustalania cen na artykuły nieobjęte taksą aptekarską oraz opustu od cen taksy aptekarskiej tracą moc obowiązującą, z wyjątkiem rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z dn. 19 maja 1921 r. w przedmiocie opustu od cen taksy aptekarskiej za lekarstwa wydawane na koszt Kas Chorych i wydawania tych lekarstw (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 56, poz. 353).

§ 31. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane w myśl obowiązujących ustaw.

§ 32. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej od dnia ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa
Zdrowia Publicznego: *Chodźko*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: *Wybicki*

Załącznik.

WYKAZ A.

OBEJMUJĄCY ŚRODKI LECZNICZE,

które apteki obowiązane są przechowywać
w szafce zamkniętej.

Acidum Arsenicosum et salia ejus
" arsenicum et salia ejus
" diaethylbarbituricum (Veronal)
Aconitinum et salia ejus
Adalinum
Apomorphinum hydrochloricum
Arecolinum et salia ejus
Arsenobenzolum (salvarsan) i jego pochodne
Atropinum et salia ejus
Chloralum hydratum
Cocainum et salia ejus
Dioninum (Aethylmorphium hydrochloricum)
Duboisinum et salia ejus
Extractum Opii
Heroinum (Diacethylmorphium) et salia ejus
Homatropinum et salia ejus
Hyoscinum et salia ejus
Hyoscyaminum et salia ejus
Hydrargyri salia omnia
Except: Hydrargyrum chloratum mite et sulfu-
ratum (Cinnabaris)
Liquor Kalii arsenicosi
Luminalum
Morphium et salia ejus
Natrium arsenicum (Atoxylum)
" cacodylicum
" methylarsenicum (Arrhenalum)
Nitroglycerinum
Oleum Crotonis
Opium
Pantoponum
Phosphorus
Physostigminum et salia ejus
Pilocarpinum et salia ejus
Scopolaminum et salia ejus
Strychninum et salia ejus
Sulfonalum
Suprareninum (Adrenalinum)
Trionalum
Tinctura Cantharidum
" Opii crocata
" " simplex
Veratrinum

WYKAZ B.

OBEJMUJĄCY ŚRODKI LECZNICZE,

które apteki obowiązane są przechowywać
oddzielnie od innych.

Acetanilidum
Acidum chromicum
" hydrochloratum crudum
" " purum
" nitricum crudum
" " purum
" sulfuricum purum

Aethylum bromatum
Amygdalinum
Amylium nitrosum
Antipyrinum
Aqua Amygdalarum amararum
Argentum nitricum fusum
" " cum Kalio nitrico
Cantharides
Chloroformium
Codeinum et salia ejus
" phosphoricum
Coffeinum et salia ejus
" Natrio-salicylicum
Collodium cantharidatum
Diuretinum
Extractum Aconiti
" Belladonnae
" Cannabis Indicae
" Colocyntidis
" " compositum
" Filicis Maris
" Hyoscyami
" Secalis cornuti
" " fluidum
" Strychni spirituosum
Folia Belladonnae
" Digitalis
" Hyoscyami
" Stramomi
Fructus papaveris immaturus
Gummi- resina Euphorbium
Herba Adonis vernalis
" Cannabis indicae
Hydrargyrum chloratum levigatum
" " vapore praeparatum
Jodum
Kali causticum fusum
" " solum
Oleum Sinapis aethereum
Paraldehydum
Phenacetinum
Plumbum aceticum basicum
" " solum
" " depuratum
Podophyllinum
Pulvis Ipecacuanhae opiatus
Pyrogallolum
Radix Ipecacuanhae
Resina Jalapae
Salipyrinum
Santoninum
Sapo jalapinus
Secale cornutum
Semina Strophanti
" Strychni
Sirupus papaveris
Stibio-Kalium tartaricum
Sulfonalum
Tinctura Aconiti
" Belladonnae
" Cannabis Indicae
" Convallariae majalis
" Digitalis
" Strophanti

Tinctura Strychni
 Tubera Aconiti
 „ Jalapae
 Vinum Stibio-Kalii tartarici
 Zincum chloratum
 „ sulfuricum
 „ valerianicum

101.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 22 stycznia 1922 r.

w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu administracji skarbowej na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1921 r. w sprawie przekazania Ministrowi Skarbu administracji skarbowej na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 4, poz. 19), zarządza się co następuje:

§ 1. Dotychczasowe przepisy, dotyczące organizacji, rozmieszczenia, zakresu działania i toku czynności władz, instytucji i urzędów skarbowych (rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 23 września 1921 r. Dz. U. R. P. № 101 poz. 724), utrzymuje się w mocy ze zmianami, wymienionymi w następujących paragrafach.

§ 2. Naczelne kierownictwo całej administracji skarbowej na obszarze b. dzielnicy pruskiej obejmuje w miejsce zniesionego departamentu skarbu Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej—Ministerstwo Skarbu.

Bezpośrednie sprawowanie administracji skarbowej na obszarze województwa poznańskiego (art. 9 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r.—Dz. U. R. P. № 64 poz. 385) należy do izby skarbowej w Poznaniu; na obszarze zaś województwa pomorskiego — do izby skarbowej w Grudziądzu. Likwidację spraw znajdujących się w departamencie skarbu Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej, a dotyczących sekwestru spirytusu i cukru oraz akcji rozprzedaży przez wydział skarbowy Naczelnej Rady Ludowej asygnat 5% wewnętrznej pożyczki z r. 1918 przeprowadzi izba skarbową w Poznaniu.

§ 3. Pod wyłączną kompetencję Ministerstwa Skarbu podpada:

- 1) stawianie wniosków do ciała ustawodawczego na wydawanie nowych ustaw lub zmianę istniejących,
- 2) wydawanie lub zmiana rozporządzeń,
- 3) interpretacja przepisów ustawowych i postanowień zawartych w rozporządzeniach, co do stosowania których władze podległe bezpośrednio Ministerstwu Skarbu mają wątpliwości,
- 4) tworzenie i organizacja władz, instytucji, kas i urzędów w zakresie skarbowości państwowej,
- 5) mianowanie, przenoszenie, zwolnienie od służby, przenoszenie w stan spoczynku urzędników

skarbowych z wyłączeniem 4 najniższych stopni służbowych, które wchodzi w rozszerzony zakres działania dyrektora izby (§ 11 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 23 września 1921 r.—Dz. U. R. P. № 101 poz. 724),

- 6) zezwalanie na pobór emerytur i darów z łaski zagranicą,
- 7) przyjmowanie ponowne do służby państwowej urzędników, oddalonych w drodze karnej lub dyscyplinarnej,
- 8) rozstrzyganie wszystkich spraw, unormowanych przepisami o służbie państwowej, których orzecznictwo według dotychczasowych przepisów należało do władz centralnych.

§ 4. Kompetencji Ministerstwa Skarbu zastrzega się dalej:

- 1) zarządzanie odpisów lub zwrotów prawomocnych danin, lub umorzenia innych roszczeń Państwa, jeżeli zarządzenie nie jest konieczne z powodu nieściągalności albo żądanie strony nie opiera się na tytule prawnym, a kwota, o którą w poszczególnym wypadku chodzi, przenosi 100.000 mk. (rozszerzony zakres działania izby skarbowej określony w § 28 ust. ostatni rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 23 września 1921 r.—Dz. U. R. P. № 101 poz. 724),
- 2) zezwalanie na przekroczenia i przenoszenia ustanowionych kredytów,
- 3) sprawy dotyczące zaliczek, pożyczek udzielonych organom samorządowym, urzędom i instytucjom,
- 4) nabywanie realności, nabywanie lub sprzedaż kapitałów, rent trwałych i innych terminem nieograniczonych rent,
- 5) zawieranie ugód i jednostronne zrzekanie się praw przy spornych lub niepewnych roszczeniach prawnych, w sprawach kupna, sprzedaży lub innych sprawach, należących do orzecznictwa sądów zwyczajnych, jeżeli suma, o którą idzie, przenosi 100.000 mk.

§ 5. W zakresie działania Ministerstwa Skarbu pozostaje, prócz naczelnego kierownictwa wymiaru i poboru wszystkich danin państwowych:

- 1) wydawanie zarządzeń co do przestrzegania wzajemności względnie zarządzeń odwetowych w dziedzinie podatków bezpośrednich,
- 2) wydawanie zarządzeń w myśl ustawy przeciw uchylaniu się od podatków z dnia 26 lipca 1918 r., uzupełnionej rozporządzeniem z 24 czerwca 1919 r., a wprowadzonej rozporządzeniem Ministra b. Dzielnicy Prusk. z 12 listopada 1920 r. (Dz. U. Min. b. dzieln. pr. № 70 p. 504),
 - a) na zasadzie § 21 w sprawie określania władz, które mają rozstrzygać o wnioskach na zwolnienie od dania zabezpieczenia i dopuszczalnych środków prawnych,
 - b) na zasadzie § 29 w sprawie całkowitego lub częściowego uwolnienia od obowiązku dania zabezpieczenia,